

Hồi thứ 71

Thang Bái mưu cao đoạt ngự bôi

Trình Linh Tố nói :

- Đường như gã cố ý đến đây quấy phá!

Hồ Phi gạt đầu rồi không nói nữa.

Lúc này những người có kiến thức trong đại hội đã nhận ra gã thư sinh muốn trêu chọc Cáp Xích mà thực ra là để phá rối cuộc đại hội chương môn của Phúc Khang An, biến cuộc đại hội trang nghiêm thành sân khấu hí kịch.

Thư sinh ngồi trên ghế lấy cây quạt trở vào Cáp Xích nói :

- Cáp Xích hòa thượng ! Hòa thượng không được vô lễ với ta ! Trong cái quạt này có ẩn dấu tổ tôn của Hòa thượng đó !

Cáp Xích ngoe đầu dòm ngó cây quạt chẳng thấy có gì khác lạ liền lắc đầu đáp :

- Người nói láo, ta không thể tin được !

Thư sinh đột nhiên mở quạt giơ lên, vẻ mặt nghiêm nghị hỏi :

- Người không tin ư ? Vậy người thử nhìn xem !

Mọi người trông cây quạt lăn ra mà cười. Nguyên trên mặt cây quạt giấy vẽ một con rùa cực lớn. Con rùa này nằm ngửa bụng hướng lên trời, đang thò cổ ra cố gắng lật mình lại mà lật không được. Dáng coi rất hoạt kê.

Hồ Phi không nhìn được vừa cười vừa nhìn Trình Linh Tố. Hai người xác định thư sinh đã chuẩn bị để đến đây quấy phá, bất giác ngấm ngầm đem lòng kính phục.

Nên biết ở giữa nơi đầm rồng hổ huyết lại trước mặt anh hùng thiên hạ mà dám quấy phá, tất phải là một nhân vật đởm lược hơn người.

Cáp Xích nổi giận gầm lên như sấm :

- Người thóa mạ ta là con rùa ư ? Tên tú tài thối tha này không muốn sống nữa rồi !

Thư sinh bình tĩnh hỏi :

- Làm con rùa có chi là không hay ? Rùa rất thọ, ta muốn bảo lão sống lâu trăm tuổi.

Cáp Xích nói :

- Nói bậy ! Con rùa là tiếng thóa mạ. Vợ đi với trai tức là làm con rùa.

Thư sinh nói :

- Thất kính ! Thất kính ! Thì ra đại Hòa thượng đã lấy vợ rồi.

Thang Bái thấy nét mặt Phúc Khang An mỗi lúc một thêm vẻ bất thiện muốn ra can thiệp thì đột nhiên Cáp Xích gầm lên một tiếng. Lão vươn tay toan chụp vào lưng thư sinh.

Thư sinh không né tránh kịp bị lão xách bồng người lên ném mạnh xuống đất.

Nguyên Cáp Xích đại sư vốn là một tay cao thủ về đồ vật ở Mông Cổ. Hơn nữa Cầm nã thủ của lão gồm đủ ba môn tuyệt kỹ : Đại trảo, trung trảo, tiểu trảo. Cáp Xích là chưởng môn Trung Trảo môn, sở trường về sử kinh sau lưng là bấp dùi. Lão chụp vào trước ngực hay sau lưng đối phương trăm phát trúng cả trăm.

Thư sinh bị lão chụp vào rồi liệng ra, xem chừng bị đau điếng người. Ngờ đâu hiển nhiên sống lưng gã sắp đập xuống mà lúc chạm đất gã lại đứng hai chân xuống trước.

Chân gã như đặt lò xo, vừa chấm đất lập tức nảy lên. Gã cười hề hề nói :

- Lão vật mà ta không ngã !

Cáp Xích nói :

- Lại đây !

Thư sinh đáp :

- Hay lắm ! Lại thì lại !

Gã lại gần tới nơi đột nhiên vươn hai tay chụp lấy trước ngực lão.

Quần hào đều rất lấy làm kỳ vì thân hình Cáp Xích cao lớn quá cỡ, còn thư sinh nhỏ bé gầy nhom. Hướng chi Cáp Xích lại chuyên nghề đồ vật, ai cũng ngờ thấy thư sinh tỷ đấu với lão, chẳng thi triển khinh công thì cũng dùng quyền chiêu xảo diệu để thủ thắng, mà sao lúc này gã lại đem sở đoản của mình đánh vào cái sở trường của địch ?

Cáp Xích liền vươn tay chụp đầu thư sinh vung chân quét ngang khiến thư sinh ngã chúi người về phía trước. Gã ôm lấy cái cổ to của Cáp Xích, vung hai bắp chân nện xuống đầu gối lão. Gã nện trúng huyết đạo. Hai chân Cáp Xích nhũn ra, quỵ xuống.

Cáp Xích tuy thua mà chưa loạn, xoay tay chụp lấy sau lưng thư sinh đè lên người gã.

Thư sinh la làng :

- Không được rồi ! Không được rồi !

Gã luồn đầu xuống dưới nách lão thò ra, lè lưỡi làm trò quỷ. Lúc này bọn cao thủ như Hồ Phi, Thang Bái, Hải Lan Bất đều hiểu rõ gã thư sinh giỏi nghề điểm huyết. Cáp Xích không phải là địch thủ của gã. Còn về môn đồ vật, thư sinh cũng rất thuần thục. Tuy nội lực gã không bằng Cáp Xích, nhưng thủ cước linh diệu, dù gặp tuyệt cảnh vẫn có thể thoát ra được. Gã không muốn đánh té Cáp Xích vì chẳng có chuyện gì thù nghịch. Chỉ có điều gã đùa giỡn khiến cho Phúc Khang An và bốn đại chưởng môn phải mất mặt.

Bên kia Tang Phi Hồng thi triển công phu tiểu xảo cùng Thượng Quan Thiết Sinh vẫn tỷ đấu không ngớt.

Ngũ Hồ Môn của cô ở phủ Phụng Dương chuyên về môn Thiết Môn công. Mũi giầy bọc sắt nhọn nếu đá trúng ai là có thể giết ngay người đó.

Thượng Quan Thiết Sinh phiêu bạt giang hồ mấy chục năm, làm gì không biết cô lợi hại ? Mỗi khi mũi giày cô đá tới, hấn vội nghiêng mình né tránh.

Thượng Quan Thiết Sinh là nhân vật nổi danh trên chốn giang hồ, đấu với cô gái nhỏ tuổi gần trăm chiêu vẫn không thắng thế được chút nào, lại thấy những môn Uyên ương thoái, Quai tử thoái, Khuyên đàn thoái, Câu tảo thoái cùng những môn xuyên tâm, chàng tâm, đơn phi, song phi đá ra mỗi lúc một mau khiến lão trong dạ bồn chồn. Lão coi chừng muốn thủ thắng đành phải thi hành kỹ thuật trước. Lão cười ha hả nói :

- Đá ngang đá dọc thì có làm gì ?

Lão ra vẻ không cần lại rút dọc tẩu hút một hơi.

Tang Phi Hồng thấy lão hút thuốc vội đề phòng lão thở hơi ra.

Không ngờ Thượng Quan Thiết Sinh hút một hơi rồi hai mắt trợn trừng lên chiếu ra những tia hung quang như chó điên. Đột nhiên lão gầm lên những tiếng "u ú" nhảy xổ về phía Tang Phi Hồng.

Tang Phi Hồng thấy thái độ lão như vậy trong lòng rất kinh hãi, vội lạng mình né tránh sang một bên.

Thượng Quan Thiết Sinh chân không dừng bước, vẫn tiếp tục xông thẳng về phía trước, miệng vẫn kêu ú ớ, nhưng lại nhảy về phía Phúc Khang An.

Vệ sĩ đứng bên cạnh Phúc Khang An là Tăng Thiết Âu ở Ứng Trảo Nhạn Hành môn chợt thấy Thượng Quan Thiết Sinh phạm thượng làm loạn , vội nhảy tới nắm tay lão hất mạnh ra.

Thượng Quan Thiết Sinh loạng choạng người đi rồi ngã lăn xuống đất. Hai mắt trợn ngược, lão lồm cồm bò dậy lại xông vào bàn tiệc phía đông nào đá nào chụp loạn xạ như kẻ phát khùng.

Hồ Phi nheo mắt nhìn Trình Linh Tố thấy cô tựa như cười mà không phải cười, chàng liền hiểu ngay vừa rồi trong khoảnh khắc cô đã bỏ chất kịch độc vào dọc tẩu, dùng cách gậy ông đập lưng ông. Thượng Quan Thiết Sinh hít khói độc vào lập tức thần trí mê man, như kẻ điên khùng.

Những cao thủ ở bàn tiệc phía đông thấy lão xông tới cũng ra tay gậy hấn.

Thượng Quan Thiết Sinh lăn mình dưới đất, đột nhiên ôm lấy chân bàn, cắn lấy cắn để.

Quần hào thấy tình trạng này đều ngấm ngấm kinh hãi, không cười ra tiếng được. Chẳng ai hiểu vì lẽ gì, hấn đột nhiên biến thành kẻ điên khùng.

Trong lúc nhất thời mọi người yên lặng, không ai nói gì. Trong nhà đại sảnh chỉ nghe tiếng Cáp Xích thóa mạ "Tiểu súc sinh, tặc tú tài" không ngớt.

Thư sinh nói :

- Ta khuyên lão không nên chửi bới nữa !

Cáp Xích tức giận quát :

- Ta thóa mạ ngươi thì đã sao ? Tặc tú tài !

Thư sinh nói :

- Chắc lão không dám thóa mạ Phúc đại soái. Lão có giỏi thì thử mắng một tiếng Tặc đại soái cho ta nghe !

Cáp Xích tức giận đến cực điểm, chẳng nghĩ ngợi gì nữa, buột miệng mắng liền :

- Tặc đại soái !

Hắn vừa mắng một câu biết là bất diệu, vội đổi giọng :

- Không ... không phải là ta thóa mạ y ... mà là ... thóa mạ ngươi !

Thư sinh cười hỏi :

- Ta không làm đại soái, sao lão lại thóa mạ Tặc đại soái ?

Cáp Xích mắc bẫy, sợ Phúc Khang An quở trách, trán nổi gân xanh nét mặt đỏ bừng, nhảy xổ lại.

Thư sinh nhân lúc tâm thần lão hoang mang, nghiêng mình né tránh nắm lấy cánh tay lão mượn sức đẩy một cái. Người Cáp Xích liền bị hất té xuống.

Thượng Quan Thiết Sinh đang ôm chiếc bàn cần thì người Cáp Xích đổ vào đè lên lưng lão.

Thượng Quan Thiết Sinh miệng kêu ầm ỹ, ôm chặt lấy hai tay Cáp Xích cần vào cái đầu trục của lão.

Cáp Xích bị đau vung tay muốn hất ra, không ngờ Thượng Quan Thiết Sinh đang nổi điên nên thần lực rất ghê gớm. Tỳ lực của Cáp Xích tuy mạnh hơn hẳn nhiều mà không sao thoát ra được. Lão bị hấn cần, đầy đầu máu tươi đầm đìa. Lão đau quá hét lên be be.

Thư sinh cười hô hố reo lên :

- Tuyệt diệu ! Thật là tuyệt diệu !

Gã vừa vỗ tay vừa lùi dần về phía tám chiếc Ngọc bôi đặt trên kỷ trà. Đột nhiên phát tay áo chụp lấy hai cái chén ngọc, nhìn Tang Phi Hồng nói :

- Lấy được ngự bôi rồi, chúng ta đi thôi !

Tang Phi Hồng sửng sốt. Cô vốn không quen biết thư sinh, nhưng thấy gã đối với mình rất thân thiết, liền lẩm nhẩm gạt đầu rồi theo gã vọt ra ngoài.

Sáu bảy tên vệ sĩ đứng bên Phúc Khang An lớn tiếng hô :

- Tróc gian tể ! Tróc gian tể !

- Bắt lấy nó ! Bắt lấy nó !

- Phải bắt quân giặc ăn cắp ngự bôi !

Rồi kéo ùa đi rượt theo.

Quân hùng thấy gã thư sinh trước mặt dám đông mà dám lớn mật lấy ngự bôi đem đi đều không khỏi kinh hãi.

Có người chạy theo bọn vệ sĩ quát tháo :

- Để chén ngọc lại !

- Tên nào dám náo loạn ?

- Hắn ở gia phái nào ?

Vừa rồi Thường Hắc Chí và Thường Bạch Chí từ trên nóc nhà nhảy xuống xông vào giải cứu Nghê thị huynh đệ ở Song Tử môn nên bây giờ trong phủ Phúc Khang An thêm nhiều vệ sĩ đến canh gác. Bọn chúng thấy trong nhà đại sảnh tiếng quát tháo âm ỉ liền đóng cửa lại.

An đề đốc hạ lệnh cho mấy chục tên vệ sĩ bao vây thư sinh và Tang Phi Hồng.

Thư sinh cười nói :

- Các người mà xông vào là ta lập tức đập chén ngọc coi có bể không ?

Bọn vệ sĩ không dám mạo muội xông vào vì sợ gã liễu mạng làm càn đập bể ngự bôi, nên chúng chỉ bao vây mấy vòng chặt khít tưởng chừng gió cũng không qua lọt.

Tang Phi Hồng đến tham dự đại hội chưởng môn chỉ vì mục đích muốn coi náo nhiệt chứ chẳng có ý gì khác. Đột nhiên cô bị tai bay vạ gió, sắc mặt lợt lạt, trông ngực đánh thành thành.

Hồ Phi nhìn Trình Linh Tố thấy cô từ từ lắc đầu. Hai người tuy có hảo cảm với thư sinh, nhưng lúc này gã bị hãm trong vòng vây mà mình ra tay giải cứu thì chỉ uống thêm hai mạng nữa chứ chẳng ích gì !

Hải Lan Bất rảo bước tiến lại. Lão mà ra tay thì thư sinh và Tang Phi Hồng đều không chống nổi.

Gã thư sinh nâng cao chén ngọc cười hì hì nói :

- Tang cô nương ! Lần này chúng ta phải thay đổi chủ ý. Nếu cô liệng chén ngọc đi thì không chừng chén chưa chạm đất đã có người lẹ tay đón lấy. Chi bằng chúng ta hô : Một hai ba. Hễ hô đến ba thì bóp bể chén ngọc trong tay.

Tang Phi Hồng không tự chủ được, lảo nhảm gật đầu, nhưng trong bụng tự mắng thầm :

- Tại sao mình không quen biết gã mà việc gì cũng để gã sai khiến ?

Hải Lan Bất tiến thêm một bước. Lão chờ sẵn hễ chén ngọc liệng ra là nhanh tay đoạt lấy. Nhưng bây giờ nghe thư sinh nói câu này lập tức dừng bước lại.

Cam Lâm Huệ Thất Tĩnh Thang Bái nổi lên tràng cười khanh khách, tiến đến trước mặt thư sinh hỏi :

- Tiểu huynh đệ ! Quý tính đại danh là gì ? Cuộc đại hội anh hùng thiên hạ bữa nọ, tiểu huynh đệ đã lộ diện làm chấn động võ lâm mà không lưu tên họ thì còn ra thế nào ?

Thư sinh cười đáp :

- Tại hạ đã chẳng vì danh cũng không vì lợi, nhưng thấy chiếc chén này ngoạn mục muốn đem về nhà chơi. Chơi chán rồi lại đem đến trả.

Thang Bái cười nói :

- Tiểu huynh đệ ! Bản lãnh của tiểu huynh đệ thật đặc biệt, lão ca để ý đã lâu coi không nhận ra được là võ công môn phái nào. Lệnh tôn là ai ? Không chừng hai bên đã có mối giao tình với nhau...

Con người trẻ tuổi dở trò đùa giỡn là thường. Phúc đại soái khi nể mặt ca ca cũng không phiền trách tiểu huynh đệ đâu. Vật chúng ta lại nhập tiệc uống rượu quách !

Dứt lời lão quay về bọn vệ sĩ hô :

- Anh em lùi cả lại ! Huynh đệ đây là chỗ hảo bằng hữu muốn đùa chơi một chút. Việc gì phải lao sư động chúng, không để người ta vui cười hỷ hả, chẳng hóa ra mình khí độ hẹp hòi ư ?

Bọn vệ sĩ nghe lão nói vậy liền lùi lại hai bước.

Thư sinh cười đáp :

- Lão Thang kia ! Ta không mắc vào cạm bẫy của Tiểu diện lão hồ đồ. Lão mà tiến lại thêm một bước nữa thì ta lập tức bóp nát chén ngọc. Nếu lão quả thực đại lượng thì ta mượn chén ngọc đem về nhà ngắm nghía ba bữa rồi ta đưa đến phụng hoàn.

Mọi người đều bụng bảo dạ :

- Người mà đem chén ngọc ra khỏi cửa, còn biết đi đâu kiếm người ? Người hẹn ba ngày đem trả, ai mà tin được ?

Mọi người đưa mục quang nhìn Thang Bái xem lão trả lời ra sao ?

Thang Bái cười khanh khách hỏi :

- Cái đó có chi quan hệ ? Tiểu huynh đệ ! Chiếc chén ngọc trong tay tiểu huynh đệ chưa định rõ danh phận về ai. Lão ca ca mà được Phúc đại soái ban thưởng cho một chiếc thì lão sẽ tự mình cho tiểu huynh đệ mượn ngay. Tiểu huynh đệ muốn thưởng ngoạn đến bao giờ cũng được. Khi tiểu huynh đệ chơi chán rồi báo tin cho lão ca ca đến lấy được chăng ?

Lão nói rồi đến trước kỷ lấy một chiếc chén ngọc đặt trên mảnh gấm đoạn trịnh trọng đưa tới trước mặt thư sinh nói :

- Tiểu huynh đệ hãy cầm lấy !

Cử động này của lão khiến mọi người đều ngạc nhiên. Ai cũng tưởng lão nói ngon nói ngọt để thừa cơ đoạt lại chén ngọc trong tay thư sinh, không ngờ lão lấy chén ngọc cho mượn thật.

Thư sinh cũng rất đỗi ngạc nhiên, cười đáp :

- Ngoạ hiệu của lão là Cam Lâm Huệ Thất Tinh, quả nhiên khảng khái hơn người. Hai chén ngọc giống hệt nhau, hà tất phải đổi nữa. Chén ngọc của Tam cô nương đây, cũng nhờ Thang đại hiệp nói với Hải đại nhân cho mượn.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp :

- Hải đại nhân ! Xin Hải đại nhân yên dạ. Sau ba bữa mà Tang cô nương không hoàn lại chén ngọc, xin đại nhân cứ hỏi Thang đại hiệp là ra.

Thang Bái cười đáp :

- Được lắm ! Việc gì đổ trách nhiệm lên Thang mỗ, Thang mỗ sẽ hết sức đảm đương. Tang cô nương ! Cô nương đừng bảo Thang mỗ làm khó dễ nhé ! Lão nói rồi tiến về phía Tang Phi Hồng một bước.

Tang Phi Hồng áp úng :

- Ta ... ta...

Cô ghéch mắt nhìn thư sinh không biết đáp thế nào cho phải.

Thang Bái đột nhiên động khủy tay vào cổ tay Tang Phi Hồng.

Tang Phi Hồng "ối" lên một tiếng, chén ngọc tuột ra bay tung lên.

Giữa lúc ấy Thang Bái tay mặt chụp lấy cái chén ngọc để trên tám gấm đoạn, tay trái vung mảnh gấm ra chụp được thiếu niên thư sinh.

Ngón tay trở bên phải lão bọc vào mảnh gấm đoạn điểm vào ba chỗ huyết Vân môn, Khúc trì, Hợ cấp trên người gã.

Tiếp theo lão vươn tay đón lấy chung ngọc trên không rớt xuống, lại vung chân trái đá ngã Tang Phi Hồng. Tiện đà lão vung đầu ngón chân điểm vào đầu gối cô.

Huyết Vân Môn ở bả vai, Khúc trì ở khủy tay, Hợ cốc ở ngón trở, gã thư sinh bị điểm ba huyết đạo từ vai đến đầu ngón tay tê chôn, muốn bóp vỡ chén ngọc cũng không được nữa.

Mấy cử động này mau lẹ dị thường. Quân hùng không ai kịp nhìn rõ mà Thang Bái đã đánh ngã hai người. Tay phải cầm ba chiếc chén ngọc đặt trên kỷ trà. Lão cười hì hì ngồi vào ghế Thái sư. Quân hào liên cất tiếng hoan hô và thì thầm bàn tán.

Quách Ngọc Đường ngồi bên Hồ Phỉ sờ hàm râu không ngớt, lên tiếng ca ngợi :

- Chỉ trong chớp mắt đã đánh ngã hai người là một việc rất khó khăn. Khó hơn nữa, chén ngọc trong tay ba người, hành động sai một ly là bể nát, khiến cho đại hội kém phần hoàn mỹ. Võ công Thang đại hiệp cao thâm khó cần phải nói, về đờm lược của lão nhân gia lại càng đáng phục. Trình lão đệ ! Lão đệ nghĩ có đúng không ?

Hồ Phỉ gật đầu :

- Đúng lắm ! Thật là hiếm có !

Màn kịch nổi lên như sấm dậy vừa rồi khiến chàng phấn khởi hùng tâm, tự nhủ :

- Lão họ Thang quả nhiên kỹ thuật hơn người. Ta phải tìm cơ hội tở đấu với lão.

Chàng lại tự nhủ :

- Gã thiếu niên thư sinh kia và Tang cô nương lỡ tay bị bắt, dù có bảo toàn được tính mạng cũng phải chịu hành hạ. Ta tìm cách gì để cứu họ bây giờ ?

Bọn vệ sĩ đã lấy dây thừng cột thư sinh và Tang Phi Hồng đẩy đến trước mặt Phúc Khang An để hấn phát lạc.

Phúc Khang An vẫy tay truyền lệnh :

- Hãy để chúng sang một bên rồi sau sẽ tra hỏi cho khỏi cản trở cuộc nhả hứng của các vị anh hùng. An đề đốc ! Đề đốc mời các vị tiếp tục tử đấu.

An đề đốc dạ một tiếng rồi truyền lệnh cho quân hào tiếp tục tử thí.

Hồ Phi thấy bọn người này đấu lui đấu tới mà chưa ai là nhân tài kiệt xuất. Chàng nghĩ tới hai đứa con của Mã Xuân Hoa không hiểu sao chúng lại đoạt được về ? Chàng cũng không hay Mã Xuân Hoa có gặp nguy nan gì không, thành ra tâm thần bối rối, không muốn coi mọi người tranh đấu.

Giữa lúc ấy ngoài cửa có vệ sĩ lớn tiếng hô :

- Thánh chỉ đến !

Quân hào nghe nói ngạc nhiên. Còn mọi người ở phủ Phúc Khang An thì từ trên xuống dưới đã nghe quen rồi, biết Hoàng thượng có việc thì dù nửa đêm thánh chỉ cũng ban ra, chẳng có chi là kỳ lạ.

Phúc Khang An sai bày hương án. Hắn quỳ xuống trước thềm để tiếp thánh chỉ.

Từ An đề đốc trở xuống ai cũng quỳ mọp.

Hồ Phi trước tình trạng này cũng phải quỳ, nhưng trong lòng ngấm ngấm chửi rủa.

Bỗng nghe tiếng giày lẹp kẹp, năm người từ ngoài cửa lớn đi vào. Đi trước là một lão thái giám.

Phúc Khang An nhận ra lão là Lưu Chí Dư, thái giám ở cung Càn Thanh, bốn người đi sau đều là vệ sĩ chốn cung đình.

Lưu Chí Dư đến trước cửa sảnh đường, không tiến vào. Lão mở thánh chỉ ra tuyên đọc :

"Binh bộ thượng thu Phúc Khang An nghe chỉ !

Vừa rồi bắt được hai tặc nhân, một nam một nữ. Vậy lập tức đưa vào cung. Khâm thử"

Phúc Khang An ngỡ ngác tự hỏi :

- Sao Hoàng thượng lại biết tin mau lẹ đến thế ? Ngài đòi đưa hai tặc nhân vào cung làm gì ?

Hắn ngừng đầu ngó thấy đầu mắt lão thái giám có chiều khác lạ liền nghĩ ngay tới ngày thường bọn thái giám truyền chỉ nhất định vào đứng chính giữa đại sảnh, quay mặt về hướng nam tuyên đọc. Lần này chỉ dụ của triều đình ban ra, lại do thái giám kà Lưu Chí Dư ra tới thì nhất định không sai trật quy củ.

Trong vụ này tất có nguyên nhân.

Hắn liền đứng dậy nói :

- Lưu Công Công ! Mời công công vào ngồi dùng trà và coi các vị anh hùng hảo hán diễn võ.

Lưu Chí Dư đáp :

- Hay lắm ! Hay lắm !

Đột nhiên lão chau mày nói tiếp :

- Đa tạ Phúc đại soái. Lão phu không uống trà nữa vì đức Hoàng thượng đang chờ phúc chỉ.

Phúc Khang An ngó tình cảnh này liền tỉnh ngộ ngay. Hắn biết lão bị bốn tên thị vệ ở phía sau uy hiếp mà giả truyền thánh chỉ. Bốn tên vệ sĩ kia nếu không phải bạn đồ thì cũng là người ngoài giả trá.

Hắn thản nhiên không lộ vẻ gì, mỉm cười hỏi :

- Máy vị đại ca đi theo lão công công là ai vậy ? Sao trông lạ mặt thế ?

Lưu Chi Dư đáp ứng :

- Cái đó ... ha ha ! ... Họ ở tỉnh ngoài mới đến.

Phúc Khang An liền hiểu rõ ngay. Hắn biết những thị vệ ở cung đình là người thân tình, quý hiển hoặc những đệ tử thế gia lập nhiều chiến công, còn bọn võ sĩ tầm thường thì làm thị vệ bên cạnh Hoàng đế thế nào được ?

Hắn tự nhủ :

- Bây giờ phải ly khai bốn tên kia ra để Lưu Thái giám khỏi bị chúng uy hiếp.

Hắn liền nói :

- Đã vậy thì bốn vị thị vệ đại ca dẫn tặc nhân đi !

Hắn vừa nói vừa trở vào thư sinh và Tang Phi Hồng bị cột để một bên.